

Faltes tu...

Significats de cada lletra:

Calibri (Cuerpo) 11: Pensaments de l'Helena.

Calibri (Cuerpo) negrita 11: Pensaments de l'Oriol.

Georgia negrita cursiva 9: Pensaments del Martí.

Segoe Print 11: Records.

I és que de vegades, qualcuna cosa no encaixa, perquè no és la peça que segueix el nostre trencaclosques... Això ho canvia tot... Tornes a començar, tornes a buscar la peça, i saps que estaràs molt temps buscant-la sense resultat... Però no et lleva les esperances, perquè el nostre amor ens demana que no abandonem, que traguem forces i ens aixequem del terra... Aquella peça segueix allí, esperant-nos... A tots dos...

Ja només quedava una setmana d'institut, nosaltres ja estàvem celebrant les vacances. Sortíem tots junts cada nit a donar una volta per la badia de Sant Antoni. Quasi sempre aconseguíem entrar als bar "Chicago" o "La Noche". L'únic inconvenient era, que de totes les voltes que hi entràvem, més de la meitat, la policia apareixia i ens havíem d'esfumar d'allí si no volíem passar una nit al calabós. Tot i així, desfruitàvem cada nit com si fos la darrera.

Als meus ulls, tot pareixia perfecte, acabava de complir els setze, i estava vivint la vida que sempre havia volgut. Fins que el vaig veure. En aquell moment, la meua vida va canviar. Era el noi més atractiu i sexi que havia vist mai... Tenia els ulls d'un color blau grisós que feia que se'm posés la pell de gallina... I el seu tupè... Em vaig perdre en aquell tan ideal i arreglat tupè...

Aquella nit vaig quedar amb els col·legues per anar al "Chicago". Ja érem tots majors d'edat, fins i tot el Martí, que era el més petit del grup. El Pau i el David feia uns mesos que havien fet els devuit, i el Pere i jo, ja havíem complert els denou.

Ens reunirem a la font del passeig, i un cop tots presents, anàrem al bar . Les nostres intencions eren de beure un poc i posar-nos a ballar, però els meus plans canviaren quan els meus ulls van veure-la. Les nostres mirades coincidiren, aquell instant va ser meravellós...

La meua amiga Laia em va retornar a la terra.

Laia- Helena! Quantes vegades t'ho he de preguntar? Voldràs beure?

Helena- Perdona, estava... No, no... No voldré beure avui...

Laia- Estàs segura?

Helena- Sí, estic segura...

Quan vaig poder tornar a dirigir els meus ulls cap a aquell noi, ja no hi era. El vaig buscar amb la mirada, no l'aconseguí trobar...

M'assegué a la barra del bar. Vaig demanar un "chupito" d'herbes eivissenques, aquella nit me'n farien falta un parell d'aquests... Els meus amics feren el mateix.

Martí- Oriol! Has vist la noia tan maca que et mirava?

Oriol- Sí, l'he vista...

Martí- Aquesta és la teva lleó!

Vaig somriure i em vaig acabar les herbes que hi havia al meu got.

L'Aida, la Marina i la Gisela ja feia una estona que ballaven. Mentrestant, l'Alba i la Laia estaven assegudes a una taula intentant desfer-se de la vergonya a base d'alcohol.

Vaig anar a la taula on eren, i sense pensar-m'ho dues vegades, vaig agafar el "mojito" de l'Alba i me'l vaig beure d'un glop. La Laia es va quedar mirant-me.

Laia- No era que no anaves a beure avui?

Helena- He canviat d'opinió.

Vaig agafar un dels "chupitos" que hi havia a damunt la taula i repetí el mateix que havia fet amb el "mojito".

Laia- Carai...

Helena- Ho necessitava...

Vaig respirar profundament.

Helena- Aniré a ballar, algú s'apunta?

Alba- Jo m'apuntaria, però t'acabes de beure la garantia de que no em penedeixi de fer el

ridícul...

Vaig veure-la ballant, aquell era el meu moment. Em vaig acabar les herbes que m'acabava de servir el cambrer i em vaig dirigir a la pista de ball. Estava rodejada de tres noies que pareixien ser les seves amigues. Els seus moviments eren tan sensuals com ella. No era capaç de trobar-li ningun defecte...

Em vaig despertar al dia següent a casa de l'Aida, ella ja estava desperta.

Aida- Bon dia triomfadora! Com has dormit?

Em feia molt mal el cap, em vaig incorporar atordida per la son.

Helena- Què va passar ahir...?

No aconseguia recordar la nit anterior.

Aida- Bé, un noi va estar ballant amb tu tota la nit...

Helena- Un noi?

Aida- Sí, un noi ben maco i atractiu...

Helena- Ens vam...?

Aida- Què si us vau què?

Helena- Ens vam besar...?

Aida- La veritat és que no en tinc ni idea, ell va ser qui et va portar a casa...

No era capaç de recordar res...

Helena- Com es deia el noi?

Aida- No ho sé Helena...

Helena- No saps res d'ell o què?

Aida- No... L'únic que sé és que és major d'edat perquè et va dur en el seu cotxe...

No sabia qué contestar-li.

Aida- Els teus pares et recolliran cap a les deu, han cridat fa una estona.

Helena- Val, doncs, aniré fent la motxilla...

Van passar unes setmanes, encara no era capaç de recordar el que havia passat aquella nit al bar.

Aquella nit va ser memorable, havia quedat enamorat d'aquella preciosa noia... No aconseguia treure-me-la del cap. No vaig voler aclaparar-la així que vaig deixar distància i no la vaig anar a visitar.

Vam entrar en el mes de juliol, ja no vaig poder aguantar-ho més... Vaig conduir fins a la casa de la seva amiga, on la vaig deixar aquella nit. Ella no hi era...

Aida- Què fas tu per aquí?

Oriol- Tu ets l'amiga de l'Helena, veritat?

Aida- Sóc l'Aida Vives...

Aida- Tu et dius...?

Oriol- Oriol, Oriol Urgell, encantat de conèixer-te.

Li vaig donar dues besades, una a cada galta.

Oriol- He vingut a veure la teva amiga... És per aquí?

Aida- No, ella viu a un xalet als afores de Sant Josep...

Oriol- He de veure-la...

Aida- Sembles bona persona, t'explicaré on viu i et donaré el seu telèfon...

Em va donar la direcció i el nombre de telèfon.

Aida- Has de saber que ella no recorda res del que va passar al "Chicago"...

Oriol- No recorda res?

Aida- No... El matí després de que la dugueres, no sabia què havia passat ni com havia arribat a ca meva...

Escoltar allò em va fer pensar en què passaria si ella no volia veurem, o si jo no li agradava aquesta vegada... Em donava por la seva reacció...

Aquella tarda em vaig plantar davant el meu mòbil. Assegut, a la cadira del menjador mentre el telèfon era al damunt la taula. El mirava fixament, mentre intentava decidir què fer. Volia trucar-la, però... Si havia canviat la seva opinió, em quedaria destrossat...

Vaig arribar a la casa de l' Oriol, el vaig trobar mirant-se el mòbil com si estàs analitzant-lo detall a detall.

Martí- Què fas?

El Martí em va treure del meu món.

Oriol- El Martí Noguera! Què fas tu per aquí?

Martí- Venia a veure com estaves... Fa uns dies que et veig un poc apagat...

Oriol- Ja...

Martí- És per la noia aquella, no?

Oriol- Es diu Helena...

Semblava frustrat i també un tant deprimit.

Oriol- Saps? Feia temps que no sentia aquesta sensació...

Martí- Quina sensació?

Oriol- No ho sé... És estranya...

Martí- La darrera vegada que et vaig veure així, va ser quan estaves completament enamorat de la Claudia Marí fa quatre anys...

Oriol- Ho sé, però no puc estar enamorat d'ella perquè quasi ni la conec!

Martí- Això no té res a veure Oriol... Potser estiguis enamorat d'ella ara perquè tens una idea al teu cap de com pot ésser...

Oriol- És perfecta Martí...

Martí- A això mateix em referia! Et pot parèixer perfecte ara, però quan la coneguis més, la teva idea de que és perfecta, pot canviar...

Vaig parar-me a pensar en el que acabava de dir el meu amic, era lògic. Passaren uns minuts, ningú deia res.

Oriol- Ella no recorda el que va passar aquella nit...

Ho aconseguí entendre tot en aquell moment.

Martí- Crec que l'hauries de trucar i preguntar-li si li agradaria quedar i xerrar una estona...

Oriol- I què li dic? Hola, sóc l'Oriol, el noi amb el que et vas besar la nit del "Chicago" i del que no te'n recordes.

Martí- No! Li has de dir que ets el noi que la va portar a casa de la seva amiga i que t'agradaria tornar-la a veure per a conèixer-la un poc més...

No tenia clar el que volia fer, només sabia que volia veure-la.

Es van fer les nou de la nit, ja no vaig poder esperar ni un segon més. Abans de que em donés temps a pensar, el mòbil ja estava marcant.

Helena- Sí?

Quan vaig escoltar la seva dolça veu, vaig quedar bloquejat.

Helena- Hola?

Aconseguí tornar a la realitat.

Oriol- Helena?

Helena- Sí... Qui es?

Oriol- Sóc l'Oriol, el noi que et va portar a casa de la teva amiga el dia del "Chicago"...

Em pensava dues vegades cada paraula que havia de sortir de la meua boca.

Quan va dir qui era, em vaig posar un tant nerviosa.

No deia res, vaig suposar que s'havia quedat en "shock".

Oriol- Només volia saber si t'agradaria quedar algun dia i conèixer-nos un poc més...

Volia contestar, però era com si no pogués parlar. Vaig respirar i vaig aconseguir relaxar-me un poc.

Helena- Sí, clar, estaria bé...

Una sensació d'alleujament va envair el meu cos.

Oriol- Et recullo demà a ca teva pel matí?

Helena- Un moment... Saps on visc?

Oriol- La teva amiga Aida m'ha escantat un parell de coses... Gràcies a ella he pogut trucar-te...

Vaig somriure tot i sabent que ell no em podia veure.

Oriol- Bé, doncs, demà et recullo... Arribaré cap a les nou i mitja, val?

Helena- Sí...

Oriol- Fins demà...

Vaig penjar la trucada. Estava impacient per veure'l, però no estava segura de si era el que volia... No sabia que havia passat aquella nit, ni tampoc sabia quina confiança hi havia entre els dos... M'esperava una nit de donar-li moltes voltes al meu cap.

La nit se'm va fer llarga, a la fi va sortir el sol i vaig preparar-me per anar-la a buscar.

Em vaig presentar a ca seva a l'hora a la que havíem quedat. La casa era impressionantment enorme a la par que moderna. Ella va sortir als pocs minuts. Em vaig tornar a quedar bocabadat mirant-la, igual que aquella nit. Era la noia amb la que sempre havia somiat...

El vaig veure sortint del seu cotxe, aquell BMW negre que semblava acabar d'haver sortit del concessionari... Aquell noi era el que m'havia dut a ca meua? Era el noi amb el que havia estat ballant tota la nit al "Chicago"? Va apropar-se a mi, va saludar-me i em va donar dues besades, no vaig saber què dir. Va entrar dins el cotxe després d'haver-me tancat la porta com un cavaller.

Oriol- He pensat que podríem anar al mirador de Dalt Vila... És bastant tranquil i allí podrem xerrar sense que ens molestin...

Helena- Em sembla prou bona idea.

Vaig somriure, no pareixia mal noi, però no sabia què havia vist en ell aquella nit...

Ningú va dir res més durant la resta del trajecte. Cada segon, pensava en com havíem connectat aquella nit, en com pareixia que estàvem fets l'un per l'altre, però també pensava en que no sabia el que passava pel seu cap en aquell moment i allò em preocupava.

Vam arribar al mirador després de caminar uns cent metres des d'on havia aparcat el BMW. Vaig contemplar les precioses vistes a les que donava el mirador.

Oriol- Els meus pares sempre em duien aquí de petit...

Helena- I ara? No véns mai amb ells?

Oriol- Els meus pares... Van morir en un atemptat l'any passat...

Helena- Ho sento... Em sap mal... No sabia...

Oriol- No et preocupis, estic acostumat, aquestes situacions són bastant comunes en la meva vida...

Ella no va saber què dir-me.

Oriol- Bé, crec que hem de parlar del que va passar... L'Aida em va dir que no recordes res...

Helena- Hi ha alguna cosa que no t'hagi contat l'Aida?

Vaig somriure, ella també. Ens vam asseure a un banc que hi havia.

Oriol- Helena... Has de saber que crec que m'he enamorat de tu...

Vaig quedar-me paralitzada. No podia ser... Què havia passat aquella nit per a que s'hagués enamorat de mi?

Helena- Però, què va passar al "*Chicago*"?

Oriol- Vam estar ballant bona part de la nit, i abans de que ens anéssim, ens vam besar...

No veia el que m'havia impulsat a besar-me amb ell...

No recordava res, i jo necessitava que ho recordés. Ho necessitava...

Oriol- Deixa'm provar una cosa... Tanca els ulls, per favor...

El vaig mirar.

Oriol- Per favor...

Va tancar els ulls, em vaig acostar a ella lentament. Vaig acariciar els seus dolços llavis amb els meus amb molta suavitat. Ella no va respondre. Va obrir els ulls uns segons després, quan jo ja m'havia allunyat de nou. Es va aixecar del banc.

Helena- Porta'm a casa, per favor...

Se n'anà caminant amb pressa mirant el terra, direcció al meu cotxe. Em va frustrar molt la seva reacció.

Ningun dels dos va dir res en tot el camí, hi havia un silenci bastant incòmode. L'havia de rompre d'alguna manera...

Oriol- Vols que posi música?

Helena- El que tu vulguis...

Ella mirava tota la estona a l'exterior, intentava evitar el contacte visual igual que evitava qualsevol altre contacte entre nosaltres. Mentre conduïa, li donava voltes al que havia fet. No pensava que hagués fet res "dolent", estava clar que al millor hauria d'haver-me esperat un poc més, però tampoc havia abusat d'ella ni res per l'estil...

Oriol- Perdona... No hauria d'haver-ho fet...

Helena- No passa res...

Les seves paraules no concordaven amb com actuava. Seguia mirant a l'exterior mentre recolzava el seu cap al reposacaps del seu seient.

Oriol- No volia que això passés...

De cop i volta, es va girar i em va mirar a la cara.

Helena- No ho entens, veritat? No aconsegueixo veure el que suposadament veia en tu aquella nit, per cas saps el frustrant que això és? Em sento mal amb mi mateixa i a més em sap molt greu per tu; no és just ni per a tu ni per a mi, no és just per a ningun de nosaltres...

No vaig contestar.

Helena- No hauria de haver-te parlat així...

Oriol- No et preocupis...

Helena- Jo tampoc pas molt de temps amb els meus pares...

La vaig mirar un tant sorprès.

Helena- Quasi sempre estic a casa d'alguna amiga...

Oriol- Per què?

Es va quedar callada sense saber què dir.

Oriol- No fa falta que em contestis, no has de donar-me explicacions...

Helena- Els meus pares s'enganyen mútuament...

Em va xocar molt la seva resposta.

Oriol- Puc ser-te sincer?

Helena- Suposo que sí...

Oriol- No crec que hagi de ficar-te amb aquest tema; són els seus problemes, no els teus, i si t'hi fiques, l'única que sortirà perjudicada seràs tu...

Helena- Ho sé, però no és fàcil, saps? Són les persones més importants de la meua vida...

Oriol- Creguis o no, t'entenc...

Tenia la mà recolzada dalt la meua cama, ell me la va agafar.

Oriol- Sé que no ens coneixem gaire, però et prometo, que mai et fallaré... Estaré al teu costat per el que sigui...

Seguia sense veure res d'especial en ell, però em semblava bona persona.

La vaig deixar a ca seva. No era capaç de deixar de donar-li voltes al meu cap, perquè sentia que la necessitava per a respirar, no podia estar sense ella...

Mentre anava cap a ca meua, un cotxe va sortir d'un camí. No vaig poder frenar a temps... Vaig girar el volant intentant evitar el xoc, però hi havia un mur de pedra... El meu BMW va començar a donar voltes en l'aire, recordo veure els vidres de les finestres fets miques volant...

I sentir que t'ofegues si no ets amb aquella persona; que la necessites no tan sols per viure, sinó per sobreviure, significa que estàs enamorat fins "a les tranques" ...

Escoltava a algú parlant, no era capaç de reconèixer la veu. Em sentia com si estigués dins un túnel, tot estava molt fosc i quan mirava als meus costats, veia imatges de quan era petit. Va aparèixer una llum blanca al final d'aquell túnel, vaig sentir com si m'arrossegessin cap allí... Em donava por, però quant més m'hi aproximava, més seguretat em donava. Vaig arribar a aquella llum, ja res m'estirava... Em vaig donar la volta per mirar enrere, tan sols era capaç de veure obscuritat per tots els costats... Una part de mi em demanava que donés un pas més i entrés dins la llum, però una altra part, em deia que tornés a la foscor...

Era a l'hospital, esperant a que l'Oriol es despertés, quan les seves pulsacions van disminuir. Havia d'aconseguir que es despertés. Vaig aixecar-me de la cadira, intentava obrir-li els ulls mentre cridava amb la finalitat de que vingués algun metge. El meu cor anava tant de pressa que patia el risc de que em donés un atac.

Vaig fer que la meva mà travessés la llum que tenia davant meu, em va recórrer una sensació tan agradable que era adictiva... Vaig donar un pas, la meva cama es va esvaïr en la cortina de llum blanca... Tenia mig cos dins l'obscur túnel i l'altra meitat, en un lloc que encara no sabia que era però que provocava un sentiment tan agradable que et convidava a entrar. Ja ho tenia decidit, anava a entrar-hi quan de repent, tot el meu camp de visió va canviar... Vaig pestanyejar un segon, i quan vaig tornar a obrir els ulls, estava surant en una habitació d'hospital. Mentre surava, vaig mirar cap avall i em vaig veure a mi mateix, tombat al llit, dormint... El Martí estava intentant despertar-me... El metge va entrar en l'habitació, es va aproximar a mi i em va començar a pressionar el pit.

Jaume- Oriol...

Em vaig donar la volta. Era el meu pare... Estava surant al meu costat.

Oriol- Com... Com... Com pot ser? Papà...

Jaume- És difícil d'explicar... És dur veure com intenten ajudar-te sense obtindre resultat, veritat?

Oriol- No entenc res...

Jaume- Estan sofrint Oriol... Mira la cara del Martí, ja no pot aguantar-se les llàgrimes a dins seu...

Vaig tornar a mirar, el meu amic plorava mentre el metge seguia intentant reanimar-me.

Jaume- Aquella llum no es el que sembla, les aparences enganyen...

Oriol- Però...

Jaume- Ningú dels que et rodegen ara es mereix perdre't...

Oriol- I jo? Em mereixia perdre els meus pares?

Em sentia trist, enfadat...

Jaume- No... Ni la teva mare ni jo vam ser el suficientment forts per deixar anar la llum... Tu sí que pots Oriol... Creu-me...

Va desaparèixer. Tornava a estar en el túnel... Vaig pensar en l'Helena, havia d'aconseguir que recordés tot. Vaig treure la mà i la cama d'aquella llum.. Llavors, el que abans m'estirava cap a la llum, ara m'havia començat a portar cap a l'obscuritat.

El metge s'estava rendint, dúiem dos minuts i mig intentant reanimar-lo i no aconseguíem res... Ens quedaven trenta segons per retornar-lo a la vida... El metge ho va seguir intentant. El meu cor seguia igual d'accelerat, cada segon era etern per als meus sentits. Sentia com si se m'esgotés l'oxigen al son que el temps passava... El metge va aconseguir que el seu pols tornés a la normalitat. Encara no ho havia pogut assimilar, seguia tan nerviós com al principi.

Passaren uns dies, l'Oriol estava en coma des de l'accident. En David i en Pere em van fer el relleu; duia tres dies seguits dormint a l'hospital, dos d'ells tot sol, perquè en Pau se n'havia hagut d'anar de viatge amb la seva família, tot i que els va repetir més de cent vegades, que ell es volia quedar amb l'Oriol. Vaig pensar amb què li agradaria trobar-se quan despertés del coma, caigué en que no tenia mòbil perquè va quedar destrossat a l'accident. Així que vaig anar a comprar-li un telèfon i vaig recuperar tot el que es pogué de l'antic. Quan ho vaig tenir tot, el vaig encendre i vaig veure que l'Helena li havia enviat un parell de missatges. Que podia fer més feliç a l'Oriol que un mòbil nou? Estava clar, havia d'aconseguir que el seu amor estigués present per saludar-lo res més obrís els ulls.

Feia un parell de dies que l'Oriol no es connectava a ninguna xarxa social i tampoc em contestava els missatges, em semblava estrany però en part també em pareixia normal després del que havia passat la darrera vegada que havíem quedat...

La meva amiga se n'anà a treballar un matí. A les dues hores, van trucar a la porta. Vaig obrir.

Martí- Tu ets l'Helena, oi?

Helena- Sí... Tu qui ets?

Martí- Sóc un amic de l'Oriol...

Helena- Està enfadat? No em contesta els missatges...

Martí- Mira... Quan anava de camí cap a ca seva, un cotxe es va creuar i...

Helena- Què? Està bé?

Martí- Helena... Està en coma...

No sabia molt bé què fer, ni com reaccionar davant aquella situació...

Martí- Els metges tenen esperances de que despertarà dins de poc, i he pensat que li agradaria veure't a tu res més desperti...

Helena- Però... Per què? Tan enamorat està de mi? És que... No ho entenc...

Martí- Ell només ha estat enamorat una vegada, fa uns anys, i creu-me, quan et dic que no ho estava ni la meitat del que hi està ara de tu...

L'Helena estava confosa, era normal... Ella va acceptar acompanyar-me a l'hospital sense haver-li de suplicar. Vam passar per casa de l'Oriol per agafar un poc de roba perquè es pogués vestir al seu gust.

Quan vam entrar a l'habitació de l'Oriol, el Martí va començar a buscar als calaixos cercant roba. Em vaig apropar a una prestatgeria que hi havia al costat de l'escriptori, hi havia una colònia. La vaig agafar mentre li llevava el tap amb una mà, me la vaig acostar al nas per olorar-la. Vaig sentir aquella fragància. Em va venir tot al cap... Començava a recordar quan el vaig veure al bar, com em vaig posar tan nerviosa que vaig haver de beure'm les begudes de les meves amigues, i també vaig recordar la resta de la nit ballant... Però hi va haver un record que em va marcar...

Vam aparcar davant la casa de l'Aida, ningun dels dos volia baixar de BMW.

Oriol- Sé que ens coneixem des de fa tan sols unes hores, però no puc evitar sentir tot el que sent per tu...

Helena- A vegades les fletxes de Cupido van directes al cor...

Oriol- M'encantes...

L'Oriol es va acostar pausadament, vaig tancar els ulls intentant incrementar els altres sentits. Vaig provar el sabor de la perfecció en aquells llavis tan suaus i càlids. Ell feia tremolar cada centímetre del meu cos, va fer estremir la meva boca amb agradables carícies provinents de la seva... Vaig recordar el que havia vist en ell...

Martí- Helena! Hem d'anar a l'hospital ja, m'acaba de cridar un dels meus amics i l'Oriol està a punt de despertar-se!

El Martí em va tornar a la vida real. No vam tardar molt en arribar a l'hospital... Quan el vaig veure allí, ajagut, tapat per una flassada blanca, vaig sentir-me culpable. Ell estava en aquella carretera en el moment de l'accident perquè jo l'havia fet anar... Em vaig apropar al llit i el vaig agafar de la mà, em va caure una llàgrima...

Van passar uns pocs minuts. Va moure un dit de la mà que li tenia agafada. Tot seguit, va obrir molt delicadament els ulls...

Els amics de l'Oriol van estar una estona fent-li preguntes de tot tipus, des de: "Com estàs?" fins a: "Què es sent quan estàs en coma?". Llavors, el Martí els va obligar a sortir a la sala d'espera a fi que poguéssim xerrar tranquils.

Helena- En teoria no t'havien d'atabalar...

Oriol- Els conec des de fa temps... Sé com són...

Vaig somriure.

Oriol- No esperava veure't aquí...

Helena- He recordat tot el que va passar...

Es va quedar mut.

Helena- Sent haver-te dit el que et vaig dir... L'accident ha estat culpa meva... Vaig ser jo la que et va fer anar...

Oriol- Què? No diguis això... Culpa teva no va estar.

Helena- Sí, vaig ser jo la que et va fer dur-me a casa i la que no et va oferir entrar a prendre't res...

Oriol- Vine aquí...

Em vaig aixecar de la cadira on estava asseguda i em vaig aproximar a ell. Em vaig quedar de peu al costat del seu llit. Em va agafar de la mà i em va mirar als ulls.

Oriol- No ha estat culpa teva, queda clar?

No li vaig contestar.

Ni tan sols vaig prestar atenció al que em deia, em perdia quan el mirava als ulls... Es va incorporar i va quedar assegut al llit, encara tenia la meva mà agafada.

Oriol- M'encantes...

Aquella frase... Em pareixia tan adorable...

Ja era hora d'iniciar una relació com toca, la vaig inaugurar donant-li un petó que sempre tindrè guardat al meu cor...

Helena- Tu també m'encantes...

El vaig tornar a besar, havia de compensar-li tots els disgustos que li havia causat.

El Martí va començar a tocar a la porta per captar la nostra atenció.

Martí- Vull les manetes quietes! Què jo me n'assabenti de que vos passeu de la ratlla...!

Tots dos vam riure mentre em separava d'ell.

I així va ser l'origen del nostre amor... Un amor que tenia principi però mai en vam conèixer el final... Tampoc va ser perfecte, però llavors vam saber, que tots dos, buscàvem la mateixa peça, per resoldre junts el nostre trencaclosques...

Aura Cardona Ramón